

De Burgemeester Poppingschool in de Prof. Kamerlingh Onneslaan

In 1938 ging de Nutsvaktekenschool over naar de vereniging 'Ambachtsschool voor Sliedrecht en Omstreken'. Het initiatief hiertoe werd genomen door burgemeester Popping en de heer B. van Rees. De school vestigde zich in het gebouw dat nu nog wel bekend zal zijn onder de naam 'De Korf' in de Kerkbuurt. De school verhuisde omstreeks 1960 naar de Prof. Kamerlingh Onneslaan en kreeg de naam Burgemeester Poppingschool. Thans draagt de school de naam van 'Griendencollege'.

Naer d'n Ambachschool

Je ben nog 'n snotneus as ie naer 't voorgezet onderwijs gaot. D'r zatte wel 500 leerlinge op de Poppingschool. Deur de derdeen vierdeklassers wiere me uitgelache. "D'r is weer 'n nieuwe lichtung baby's aangekomme!" riep ze tege mekaor. Toch hadde me aal gaauw onzen draai gevonge. We hadde ok aal vlug in de gaote welleke schoolmêêster gezag had en wie nie. Gezag is een raor iets, je het 't of je het 't nie. 'k Gaot hier gêên schoolmêêsters afkraoke, hoewel 'k daer menusie genogt voor het. We gaon 't aallêên over aerdige leraore hebbe, zôôas Van der Glas, 'n rustige vent met 'n baerd. Nooit gêên stemverheffing of onvertoge woord. 't Kwam nie ì je op om

rottighaaid uit te haole. Streng was tie nie, 't was ok nie nôôdig. Hij had de boel goed onder controle. Zô hadde me ok Huitemao voor maatschepijleer. Dà besting uit stripboeksies leze en plaetjies draaie op 'n aftans pickuppie. Dát was de mederrene maatschepijleer van de jaere '70.

Vrijtekene kreges me van Bax, 'n excentrieke veugel met 'n vlinderdassie om. Aailijk is dat dubbelop, want kèrels mè vlinderdassies om zijn per defeniesie excentriek. Êên uur in de week kreges me 'n domenee, mor daer wazze me gaauw klaor mee. Hij sting ons aan te kijke ovve me aamel tuig van Laban wazze en kreges ok nog huiswaarek van hum. 'k Zee tege m'n moeder: " 'k Gaot 'r nie meer naer toe!" "Kijk 't nog 'n paor weeksies aan", zee moeder. Gelukkig kreges me 'n aoren domenee, van der Loo hiettende die. We honge aan z'n lippe, hij kon prachtige zellefmeegemaakte ôôlogsverhaole vertelle.

Voor houtbewaareking kreges me Van Daole. Die lekend as twêê druppels op Simon Carmiggelt en kon nétzôô drôôg uit d'n hoek komme. We mosse 'n sleechie maoke. Daer wazze vijf planksies voor nôôdig die me met 'n steekbaaitel haoks mosse maoke. Neeje, neeje wat 'n draomao, 'k had de bonke zwêêt op m'n voorhôôd staon. Toe 't haoks was, bleke de planksies twêê centemeter te kort te weze. De twêêlingbroer van Carmiggelt keek 'r is naer en zee drôôgchies: " 'k Glôôf dà houtbewaareking nie hêêmel jouw roeping is." "Neeje, 'k glôôf 't ok nie," was m'n antwoord. Mè metaol gong 't meraokels bij de Jong. 'n Vierkante vent met aareme as bôômstamme. Bore, freze, draaie en vijle hà 'k aal gaauw onder de knie. Azze me ons waarekstuksie klaor hadde, zee die: "Gao mor 'n pôôsie naer de veugeltjies luistere." Aailijk betekende dat: gao mor 'n saffiaontjie rôôke op de achterplaets. Rôôke was streng verbôôje, mor dà kon de Jong niks verschele. 43 jaer laeter kan 'k nog aaltijd gêên planksie haoks afzaoge. Van Daole hà gelijk: houtbewaareke was nie m'n roeping!

Mandemaokertie